

FARKAS ARNOLD LEVENTE

megmaradt, annak

a gázcsőre azért
vigyázni kell, el
kell tüntetni a mennyezetet,
azt a darabkát,
ami a mennyezetből
megmaradt, annak idején,
amikor a disznót leölték,
beázott, folyt az esővíz
a végtelenre, az anyag
megtisztít és beszennyez,
beszennyez és megtisztít
az anyag, a színházi létra
segítségével rendet rak
a kellékes
a teremtés és a pusztítás
törmelékei között, felmászik
oda, ahol már nem laknak
angyalok

a görögök arra használták
a színházi létrát, hogy
az istent játszó színész
azon közlekedett a kétféle
valóság között, a közönség
persze ismerte jól a mítoszokat,
nézték egymást, az istent
játszó
színész meg a közönség, persze
a szabadság a nézés szabadsága,
nem a látásé

a színházi létra
valamelyik foka
meglazul,
az istent játszó színész
az egyik valóságból
a másik valóságba hull,
zuhanás közben megigazul,
az élet álarca mögött
a halál lapul,
esteledik vagy alkonyul

az istent alakító színész
a színházi létra legmagasabb
fokára hág, a túlpartról lesik
az áruló fivérei a feltámadást,
a helytartó mosolya a kávétól
fekete,
a történet itt elbizonytalanodik,
a közönség nem érti
az ismétlés szabályait,
széttépik a bárányt a színpadon

egy másik változat
szerint az áruló mítoszát
leporolják az áruló fivérei,
a színészt játszó isten
elhajtja egy másik
isten nyáját, halandók
írják a halhatatlanok
történetét, a halál
maszkja alatt a feltámadás
arca lapul, nem mer
kilépni a templomból